Dette er simpelthen ikke rigtigt. Vi Kvinder, som er vore Mænds Arbejdskammerater, og ved vort selvstændige Erhverv hjælper til at fortjene Penge, er ikke ringere i Hengivenhed og Tillid end andre Kvinder. Vi har ikke faaet en »ringere Idealitet« eller har sat vor Kærlighedsevne og vor Kvindelighed til under den strænge Kamp for at naa selvstændig Dygtighed. Dette er en Beskyldning, som atter og atter udslynges mod os som oftest af Folk, der hverken kender os, vore Hjem eller vor Arbejdsevne. Kvindesagens Modstandere kan aldrig finde Ord stærke nok til at dadle os gifte Kvinder, der udfører Lønarbejde. Vi arbejder for at skaffe vore Børn tilstrækkelig Ernæring og en Opdragelse, der gør dem det muligt at forsøge sig selv ved et Arbejde, de kan være glade ved; men en saadan Virksomhed gør os ikke til ukærlige Hustruer og pligtforsømmende Mødre. Med Haand og Aand arbejder vi for at holde Fattigdom og Vankundighed fjernt fra os og fra dem, vi har kær, men saa lyder Dommen:

Side 47: » . . . hun vænner sig til kun at tænke paa sig selv, sørge for sig selv, og i sin Egenkærlighed og Følelsen af sin uafhængige Selvstændighed altid at tage Hensyn til sin egen Person . . «

Er der *et* Menneske, som tør gentage disse Ord, naar han eller hun staar Ansigt til Ansigt med den Kvinde, hvem disse Ord skulle gælde? Er der *et* Menneske, som tror paa, at aandeligt Arbejde og pekuniær Uafhængighed vil gøre Kvinderne *saa slette?* Gemmer Selvstændigheden saa store Farer for os Kvinder, da maa vi undres over, at de selvstændige Mænd ikke er rene Egoister, men at de endnu ejer Evnen til at leve og virke for andet og andre end sig selv.

Side 47—48: ». . . . Bliver Kvindens Opgave som »Menneskeslægtens Moder« tagen under moden Overvejelse, udgør den en mægtig Faktor *imod* Bestræbelse for fuldstændig Ligeberettigelse mellem de to Køn . . .«

Dette trænger til Bevis; thi det er kun en løs Paastand. Den fysiske Evne til at blive Moder tabes jo ikke ved Ligestilletheden. At en Kvinde skulde faa mindre Lyst til at gifte sig, naar hun i Ægteskabet blev sin Mands ligestillede Hustru, end nu, da hun er Mandens underordnede, er næppe troligt. Det ligger derfor nær at antage, at det er den med Ligeberettigelse følgende større Selvstændighed og aandelige Udvikling, der frygtes som farlig for vor Opgave som Mødre. Mon dette ikke skulde være Spøgelsesfrygt? *Mon vor Evne til at være Opdragere virkelig skulde forringes i det samme Forhold, som vor Selvstændighed og aandelige Udvikling fremmes?*

Birgitte Berg Nielsen,
Kommunelærerinde.